

JAPAN LETTER

ญี่ปุ่นสาร | Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok No. 46 June - August 2005

Cover Story:	2
Cultural Exchange Plaza:	4
Activity Reports:	10
Special Feature:	14
Weekend Theatre:	19

นาฏศิลป์และคีตศิลป์โอกินาวา Okinawan Traditional Dance and Music

นาฏศิลป์ในแบบฉบับของโอกินาวา
ประมวลไว้ใน 3 รูปแบบด้วยกัน คือ
นาฏศิลป์ราชสำนัก นาฏศิลป์กึ่งราชสำนัก
และนาฏศิลป์พื้นเมือง

นาฏศิลป์ราชสำนัก มีต้นแบบมาตั้งแต่
การสวดขอพรให้เทพดาฟ้าดินดลบันดาล
ให้การเก็บเกี่ยวพืชผลได้ผลดี ราวศตวรรษ
ที่ 17 กษัตริย์แห่งโอกินาวามีรับสั่งให้มี
การคิดประดิษฐ์ท่าสำหรับนาฏศิลป์
ในราชสำนัก ในเวลานั้น โอกินาวาเป็น
อาณานิคมของจีนที่มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น
ทางการทูตกับจีน และประเทศในเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งมีการแลกเปลี่ยน
และซื้อขายสินค้า ตลอดจนวัฒนธรรม
เพื่อความเข้าใจต่อกัน เครื่องดนตรีชิ้น
ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีประเภทพินสามสายของ
โอกินาวา ก็ถูกนำเข้ามาจากประเทศจีน
ในการคิดประดิษฐ์ท่าในราชสำนัก ได้มี
การบรรจุเทคนิคของละครโนห์ และคาบูกิ
จากญี่ปุ่นแผ่นดินใหญ่เข้าไปด้วย ทั้งนี้
ยังรับเอาลีลาของนาฏศิลป์ของประเทศ
ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้าไปผนวกด้วย
ดังนั้น นาฏศิลป์ในราชสำนักโอกินาวาจึงมี
ลักษณะและลีลาของเครื่องแต่งกายเป็น
เอกลักษณ์ของราชสำนัก คือใช้ไทนสีม่วง

โซ-โอดะทริ หรือ นาฏศิลป์กึ่งราชสำนัก
ได้รับการพัฒนาและคิดประดิษฐ์ท่าขึ้น
ในสมัยปฏิรูป เมจิ (1868) อันเป็นระยะเดียวกับ
ที่ญี่ปุ่นเปิดประเทศรับวัฒนธรรม
ตะวันตก ศิลปินอาซึฟ ร่วมกับนาฏศิลป์ได้
ร่วมกันสร้างผลงานโซ-โอดะทริจากการ
ผสมผสานดนตรีคลาสสิกของโอกินาวาเอง
เข้ากับเพลงพื้นเมือง

นาฏศิลป์พื้นเมือง พัฒนารูปร่างมาจากการเต้นรำของชาวบ้าน ซึ่งมักจะเป็นการแสดงออกถึงพลังกำลัง ความมุ่งมั่นและความสุข การแสดงที่มีชื่อว่า **“คาคาชิ”** เป็นการเต้นรำพื้นเมืองที่สนุกสนานที่สุด ผู้ร่ำจะเข้าไปเชิญผู้ชมขึ้นมาร่วมรำด้วยกันบนเวที อย่างรื่นเริงบันเทิงใจ

คุมิโอดริ เป็นนาฏศิลป์ราชสำนักแบบหนึ่งที่มีลักษณะเป็นละครเพลง **“โซกุน ทามางุสึ”** เป็นคนแรกที่ได้รับคำบัญชาจากกษัตริย์ริวกิวให้ไปศึกษาท่าทางของละครโนห์ และคาบูกิที่เอโดะ (โตเกียวในปัจจุบัน) และนำกลับมาคิดประดิษฐ์ทำให้นักนาฏศิลป์ริวกิว (โอกินาวา) ในเวลาต่อมา คุมิโอดรินี้ได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่สำคัญชิ้นหนึ่งเช่นเดียวกับละครโนห์และละครคาบูกิ

เครื่องดนตรีที่โดดเด่นที่สุด และมีเสียงเป็นเอกลักษณ์ของโอกินาวา คือ ซัน-ชิน หรือ ซามิเซ็งนั่นเอง เครื่องดนตรีชนิดนี้เข้ามาในญี่ปุ่นเมื่อปลายสมัยมุโรมาจิ จากลู่สายของซามิเซ็งแต่เดิมนั้น ทำจากหนังงู ต่อมาได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมาจนมีหน้าตาเช่นในปัจจุบัน ต้นแบบของซามิเซ็ง จะหาได้จากสมัยอียิปต์โบราณ ซึ่งเชื่อได้ว่าแพร่หลายเข้ามาถึงญี่ปุ่นได้โดยผ่านเปอร์เซียและจีน

ซามิเซ็งทำจากไม้ไผ่ที่นำมาผูกยึดเข้าด้วยกัน ใช้เครื่องตีตขนาดใหญ่ตีสายที่ทำด้วยเส้นไหม

Traditional Okinawan dances consist of three types : court dance, Zo-Odori and folk dance. The court dance originated from the ones in which people prayed in ancient days to gods for good harvests. Around the 17th Century, the king of Okinawa called for the creation of court dance.

At that time, Okinawa was an independent kingdom and had established diplomatic relationship with China and Southeast Asian countries exchanging commodities and exporting/importing cultures in mutual friendship. The Sanshin (the most important three string instrument in Okinawan music) was imported from China. In the process of creation of the court dance, techniques of Noh and Kabuki in mainland Japan were incorporated and the performing arts of Southeast Asian countries were transferred. In this way, the court dance was completed being played solemnly in colorful purple cloths.

Zo-Odori (Semi Classical Dance) was developed in the Meiji era, when Japan opened its door to the rest of the world and began its modernization. After Meiji Restoration (1868), professional artists and dancers completed the Zo-Odori incorporating Okinawan classical music and folksongs.

The Folk dance, namely, is developed as common people's dance.

The dance is always performed in daily

life to bring energy, hope and happiness. One of the folk dances, **“Kachashi”**, is the most joyful one, inviting the audience on the stage to enjoy the dance together in their own way.

The Kumiodori is a sort of court dance, a music drama which is developed by the melody and the words of the songs.

The founder, Choukun Tamagusuku adopted the technique of Noh and Kabuki. He was in charge of traditional arts and obliged to visit Edo by order of the king of the Ryukyus.

The Kumiodori was designated as a National important intangible cultural asset like Noh and Kabuki.

San-shin or Shamisen was introduced to Japan from the Loochoos at the end of the Muromachi Period. Its strings originally made of snakeskin, were improved on by the Japanese to their present form. Forerunners of this instrument can be seen in ancient Egypt, from where it is thought to have traveled through Persia and China on its way to Japan.

The Shamisen is constructed of a bamboo pole combined with a barrel-shaped body. A large-size bone plectrum is used to pluck the strings, which are made of silk thread.

JAPAN LETTER

Have we met, Bangkok?

อีกครั้งสำหรับบรรยากาศยามเย็น ณ เจแปนฟาว์นเดชั่น อาร์ต สเปซ ซึ่งมีการจัดแสดงงานศิลปะ ของ วิษณุ พิมพ์กาญจนพงษ์ และ พรทวีศักดิ์ ริมสกุล ที่ได้รับการคัดเลือกให้ไปแสดงงานที่แดนปลาดิบ เมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ด้วยความสามารถและประสบการณ์อันมากมาย เราจึงอยากให้คุณผู้อ่านได้รับทราบความรู้สึกของศิลปินรุ่นใหม่ของไทย วันนี้เราจึงไปสัมภาษณ์ศิลปินทั้งสองท่านและภัณฑารักษ์ชื่อดัง อย่างคุณปราบดา หยุ่น จึงไม่ยากให้คุณผู้อ่านข้ามคอลัมน์ดีๆ นี้ไป นอกจากนี้เรายังเก็บภาพและบรรยากาศของงานมาให้ท่านได้สัมผัสอีกด้วย

ปราบดา หยุ่น

ถาม : คุณคิดอย่างไรกับงานนิทรรศการศิลปะคะ?

ตอบ : “ผมมีส่วนร่วมมาตั้งแต่แรกที่มีการเดินทางไปหลาย ๆ ประเทศ ก็รู้สึกว่าเป็นโอกาสที่ดีและเป็นประสบการณ์ที่ดีมากครับ” เพราะว่าเป็นประสบการณ์ที่ใหม่มาก สำหรับผมที่ได้เจอศิลปินทั้งที่ อินเดีย อินโดนีเซีย และ ญี่ปุ่น ซึ่งมันก็เหมือนกับว่าทำให้เรารู้สึกใกล้ชิดกับประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้น และการที่งานของ วิษณุ กับ พรทวีศักดิ์ ได้มาแสดงให้เห็นคนไทยได้ดูที่นี่ ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เพราะตอนเดือนธันวาคมปีที่แล้วที่มีการจัดงานนิทรรศการศิลปะที่ญี่ปุ่น มีคนไทยได้ดูน้อยมากครับ

ถาม : นิทรรศการครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อสื่อถึงอะไรคะ?

ตอบ : แนวคิดแรก เพื่อที่จะนำประเทศเหล่านี้มาทำกิจกรรมร่วมกัน เพราะว่าถึงแม้ว่าเราจะเป็นชาติเอเชียเหมือนกัน แต่เราไม่ค่อยจะรู้จักกันมากนัก เนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมที่ต่างกัน แต่ว่าทางด้านศิลปะจะไม่ค่อยแตกต่างกันเท่าไรครับ ตอนที่ไปสำรวจ ได้ค้นพบว่าสิ่งที่ศิลปินในแต่ละประเทศต้องการเสนอหรือพูดถึง มันคล้ายคลึงกันมากจนน่าแปลกใจ เพราะฉะนั้น เมื่อได้มาร่วมกันทำงานศิลปะด้วยกันก็ถือว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงตัวตนที่ทั้งแตกต่างและคล้ายคลึงกันของความเป็นเอเชียด้วยกันครับ

ถาม : คุณเลือกงานของศิลปินแต่ละคนอย่างไรคะ?

ตอบ : งานนี้มีภัณฑารักษ์ทั้งหมด 4 คนครับ ไม่ได้มีผมคนเดียว เราได้เดินทางไปประเทศต่างๆ เพื่อไปดูงานของศิลปินแต่ละคนประมาณประเทศละ 20-30 คน สุดท้ายก็ตกลงกันว่า สิ่งที่เราไปดูมาเราชอบของใครบ้าง และคิดว่าของใคร

เมื่อนำมารวมกันแล้วมันดูเข้ากัน แต่คนที่เราไม่ได้เลือกไม่ได้หมายความว่าเราไม่ชอบ แต่บางทีเราต้องยอมสละสิ่งที่เราชอบไปเพื่อความกลมกลืนของคนอื่นๆ เพราะฉะนั้นมันเป็นการเลือกจากการตกลงร่วมกันว่าผลงานเหล่านี้สะท้อนถึงความร่วมสมัยบางอย่างของคนในทั้ง 4 ประเทศที่เชื่อมโยงกันได้

ถาม : คุณคิดว่าศิลปินที่เป็นตัวแทนจากประเทศไทยเป็นอย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : ผมชอบงานของทั้งสองคนเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว ของวิษณุนี้ถือว่าเป็น media artist ที่โดดเด่นที่สุดหรือว่าอาจจะเป็นคนเดียวด้วยซ้ำในเมืองไทยที่ทำงานด้าน Video Computer และภาพดิจิตอลอย่างจริงจัง ในขณะที่พรทวีศักดิ์ งานเขาจะน่ารักมาก ผมชอบมากครับ เพราะเป็นการเอาวัสดุประจำวันหรือสิ่งธรรมดาที่เราเห็นทั่วไปมาประยุกต์เปลี่ยนแปลงให้สื่อสารสิ่งใหม่ๆ ที่ทำให้มันมีคุณสมบัติในศิลปะตรงที่มันน่าค้นหาเหมือนกับว่าเราตั้งคำถามกับมันว่าทำไมศิลปินถึงทำงานออกมาเป็นแบบนี้

ถาม : ศิลปินไทยกับต่างชาติแตกต่างกันอย่างไรคะ?

ตอบ : ศิลปินไทยจะซื่อๆ ใสๆ กว่าศิลปินชาติอื่นๆ ในขณะที่ศิลปินอย่างอินเดีย และอินโดนีเซีย งานศิลปะของเขาค่อนข้างจะรุนแรงและเกี่ยวกับการเมืองค่อนข้างมาก ซึ่งมันสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของประเศนั้นๆ ประเทศเราค่อนข้างสบายๆ ครับ เพราะฉะนั้นงานของเราก็ค่อนข้างจะรื่นรมย์หรืออาจจะเป็นการตั้งคำถามที่เกี่ยวกับปรัชญาและการใช้ชีวิตมากกว่าคำถามด้านการเมือง หรือคำถามที่รุนแรง

ถาม : นิทรรศการศิลปะที่เพิ่งจัดขึ้นที่ญี่ปุ่น เป็นอย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : งานที่โน้นจัดได้ดีครับ ผมคิดว่าได้รับการตอบรับอย่างดี มีการเขียนถึงงานนี้ในนิตยสารและในสื่อต่างๆ ค่อนข้างกว้างขวาง ถือว่าประสบความสำเร็จตรงเป้าหมายตามที่เรต้องการ นั่นก็คือเป็นงานศิลปะที่เสนออีกด้านหนึ่งของศิลปะร่วมสมัยในเอเชีย

ถาม : แตกต่างกับบ้านเราอย่างไร? ผลตอบรับเป็นอย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : ถ้าโดยตัวงานแล้ว ไม่ได้แตกต่างมากครับเพียงแต่งานของวิษณุ จะมีงานใหม่เพิ่มเข้ามาอีก 1 ชิ้น วิธีการ Setting และพื้นที่จะแตกต่างกันโดยปริยาย ที่โน่นจะกว้างกว่าเยอะ และมีงานของชาวต่างชาติ ดังนั้นก็จะมีการดูงานที่แตกต่างกันไปครับ

Starting again with the late evening ambience around The Japan Foundation Art Space, is the exhibited works of Wit Pimkanchanapong and Pornataweesak Rimsakul, whose works were chosen to be shown in the **“Have we met?”** exhibition in Tokyo last December. Due to their talents and experiences, we didn’t want to miss some of the best contemporary arts produced by young Thai artists. Therefore, today we had short interviews with both of them and a famous curator Khun Prabda Yoon. Last but not least, we also have gathered some pictures amidst a friendly atmosphere for your enjoyment and pleasure.

Interview Dialogue with Prabda Yoon

- Ask :** What are your thoughts on this Art exhibition?
- Ans :** **“Since I joined in this project I had a chance to visit many foreign countries, which I think was a good opportunity and great experience.”** I also had the chance to interact with other artists from Asian countries such as India, Indonesia and Japan and to get closer to the neighboring countries. This was a great opportunity for Mr. Wit and Mr. Pornataweesak to demonstrate their artwork in Thailand for Thais to see, as there were not many Thais who attended the Art exhibition that was set up in Japan last year.
- Ask :** What does this exhibition represent?
- Ans :** The concept was to bring these 4 countries to participate in an activity together because we think that although we live in Asia we really don’t know each other due to different languages

and cultures, except when it comes to the artworks. When I was doing my research, I noticed that the things that artists of each country wish for were so similar that it surprised me. For that reason, we held this joint activity, which reflected the similarity and differences of each country in Asia.

- Ask :** How did you choose each of the artist’s work?
- Ans :** There were four curators altogether not only me who chose the artworks. We met about 20–30 artists from each foreign country and viewed their work. Finally, we had a discussion on which artworks we liked and whose artwork was most suitable to the concept. However, the ones that we didn’t choose didn’t mean that we didn’t like them, but of course sometimes we have to sacrifice for more suitable artwork, which fit our concept. As a result, the selections were made according to the artworks that reflected contemporary art that can be connected with each of the 4 countries.

- Ask :** What do you think about the artists that represented Thailand?
- Ans :** Well...personally I like both of their artworks. Mr. Wit can be considered as a media artist who is very outstanding or in other words, he might be the only one in Thailand who really works on media such as video, computer and digital photography. Meanwhile, Mr. Pornataweesak’s artwork is very adorable. **“I like it so much because he uses commonly used material or any materials that we generally see and**

transform them into new things”, which are very creative and interesting. It’s like setting a question with his artwork, we ask why did this artist do this kind of artwork.

- Ask :** What is the difference between Thai artists and the artist of other countries?

Ans : Thai artists are more simpleminded and unsophisticated unlike foreign artists such as India and Indonesia. Their artworks are quite aggressive and most of them are concerned with politics. Therefore, artwork can really reflect what each country is like. In Thailand, it’s quite cozy so our artwork is kind of amusing and pleasing and deals with philosophy of life instead of political or aggressive questions.

- Ask :** How was the exhibition that was held in Japan? What did you think?
- Ans :** It was good! There was a really good feedback on this exhibition and was even made widely public on some television channels and in magazines. This project is considered to be very successful as it meets our objectives, which is to show another expression of contemporary art in Asia.

- Ask :** Were there many differences between Thailand and Japan? How was the feedback?
- Ans :** If referring to the artwork, there’s not much difference between Thailand and Japan, except for one new artwork of Mr. Wit’s, as well as the setting and space. The space was much bigger in Japan and there were many foreign artists who participated. Therefore, the way of seeing each artwork will be different.

พรทวีศักดิ์ ริมสกุล

ถาม : คุณคิดอย่างไรกับงานนิทรรศการศิลปะคะ?

ตอบ : อันที่จริงแล้วเป็นความร่วมมือกันระหว่าง 4 ประเทศ คือ อินเดีย อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น และไทย แต่ครั้งนี้ที่จัดขึ้นเป็น แคนิทรรศการย่อยๆ เท่านั้นเองครับ แนวคิดของงานนี้ จึงเป็น “Have we met, Bangkok?” ซึ่งจะมีแคว้นของ ศิลปินไทยเท่านั้นที่มาจัดแสดง ก็นับว่าเป็นประสบการณ์ ที่ดีทีเดียวครับ ผมต้องขอขอบคุณ Japan Foundation ทั้งที่ญี่ปุ่น และกรุงเทพฯ ด้วยครับ

ถาม : อะไรทำให้คุณตัดสินใจที่จะเป็นศิลปินคะ?

ตอบ : จริงๆ แล้วผมเรียนทางด้านนี้มาอยู่แล้ว ก็เลยมาเป็นศิลปินครับ

ถาม : ใครเป็นแรงบันดาลใจในการเป็นศิลปินของคุณคะ?

ตอบ : ตั้งแต่สมัยเป็นเด็กผมชอบวาดรูปครับ พอมาเรียนระดับ ปริญญาตรีแล้วเห็นสื่อที่มันมีอยู่แล้วยัง mix media หรือ อย่างที่ผมทำเป็นแบบ art object รู้สึกว่ามันมีความน่าสนใจ ก็เลยทำครับ

ถาม : คุณเคยร่วมงานนิทรรศการศิลปะแบบนี้ไหมคะ? แล้วงานนี้ แตกต่างจากงานอื่นๆ ที่ผ่านมามีอย่างไรคะ?

ตอบ : จริงๆ แล้วนิทรรศการในครั้งนี้เป็นการเชิญที่สมบูรณ์แบบ ที่สุดที่ผมเคยเจอมา เพราะโดยปกติแล้วจะเป็นการเชิญจาก ภัณฑารักษ์จากต่างประเทศ แค่มายเชิญ แล้วก็หยิบชิ้นงานไป คล้ายๆ กับมา shopping art แต่ครั้งนี้เป็นการเชิญครบ ทุกรูปแบบเลยครับ

ถาม : คุณคิดว่าศิลปะของคุณเป็นแบบไหนคะ?

ตอบ : เป็น mix media กับ art object ครับ ซึ่งโดยปกติแล้ว ผมทำงานจากวัสดุที่ใช้ในชีวิตประจำวันแล้วเอามาดัดแปลง เพื่อสื่อถึงการดำรงชีวิตประจำวัน ทำให้วัสดุที่ใช้ในชีวิต ประจำวันผิดแปลกไปและไม่เกิดความคุ้นเคย เมื่อเกิดความ ไม่คุ้นเคย จึงทำให้คนดูสามารถคิดแล้วก็จินตนาการต่อได้

ถาม : ได้อะไรมาจากการไหนคะ และผลงานชิ้นนี้สื่อถึงอะไรบ้างคะ?

ตอบ : พอตีผมเห็นกาน้ำ และสังเกตว่ากาน้ำมันมีรูปทรงที่เหมือน สัตว์ชนิดหนึ่ง แต่ก็ระบุไม่ได้ว่ามันคืออะไร ผมแค่พยายามที่ จะดัดแปลงโดยการเอา 2 สิ่งมารวมกัน โดยเอาขามาใส่ ดังนั้น กาน้ำก็ไม่ได้เป็นภาชนะที่บรรจุน้ำอีกต่อไปและก็ไม่ใช่ว่าจะเป็น สัตว์อะไรก็แล้วแต่ มันมีความกำกวมอยู่ตรงกลาง ซึ่งสิ่งที่ผมพยายาม จะสื่อถึงสื่อถึงที่อยู่ตรงกลางนั้น มันเหมือนกับสังคมไทยเรา ปัจจุบันที่ไม่รู้ว่าเหมือนกับ London หรือว่า America เพราะมันผสมปนกันไปหมด

ถาม : ใช้วัสดุอะไรบ้างในการสร้างผลงานชิ้นนี้คะ?

ตอบ : ผมใช้กาน้ำเป็นกลไกในการทำของเล่น ข้างในใช้แบตเตอรี่ ในการขับเคลื่อน คนดูสามารถที่จะหยิบไปเล่นที่ไหนก็ได้ครับ คนหนึ่งอยากให้เห็นแค่ 1 ตัว เพราะจะได้ควบคุมมันได้ สามารถเล่นกับมันได้

ถาม : นอกจากผลงานแบบนี้แล้ว ยังมีผลงานแบบอื่นอีกไหมคะ?

ตอบ : มีครับ อย่างที่บอกตอนต้นว่าผมใช้วัสดุที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มาดัดแปลง อย่างเครื่องปั่นน้ำผลไม้ หรือเตารีด เป็นต้น เครื่องปั่นน้ำผลไม้ ผมเอาโมเดลใส่ลงไป (บ้าน, รถยนต์, คน) แล้วก็ใส่น้ำ แล้วก็ตั้งเครื่องจับเวลาให้มันปั่น อาจทำให้คนดู เกิดจินตนาการไปถึงภาพพายุ อย่างเตารีด ผมจับมันหงายขึ้น เอาทรายมาโรยแล้วเอาโมเดลปริมาตรมาตั้งทำให้คนดู สามารถที่จะนึกถึงทะเลทรายได้

ถาม : นิทรรศการศิลปะที่เพิ่งจัดขึ้นที่ญี่ปุ่น เป็นอย่างไรบ้าง แตกต่างกับบ้านเราอย่างไรคะ?

ตอบ : เราขาดสมาชิกจากประเทศเพื่อนบ้านทั้ง 3 ประเทศ แต่มันก็ เป็นการดีที่เราได้มาให้คนไทยได้เห็นงานของศิลปินไทย ที่เมืองไทยด้วย

ถาม : ผลตอบรับเป็นอย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : สำหรับที่โน่นผลตอบรับดีมากครับ คนดูก็สนุกสนาน แล้วก็ได้รับความเพลิดเพลินกันมาก

Interview Dialogue with Porntaweesak Rimsakul

Ask : What do you think about the art exhibition?

Ans : The actual exhibition was held with the cooperation of 4 countries, which were India, Indonesia, Thailand and Japan. However, this exhibition is just only a minor part, thus the concept of this exhibition **“Have we met, Bangkok?”** displayed only Thai artists’ artworks. **“I think it was really a great experience, and I would like to thank The Japan Foundation both in Japan and in Bangkok who had given me this chance.”**

Ask : What made you decide to be an artist?

Ans : I was studying in this field, so I decided to be an artist.

Ask : Who was your inspiration for being an artist?

Ans : I liked to draw since I was young. Then when I was studying at University I found many mediums and they were quite interesting such as mixed media or art objects, which is what I like doing.

Ask : Have you ever joined such exhibition before? What is the difference between them?

Ans : Actually this exhibition was the first I was fully invited to, because usually there will be an invitation from a foreign curator. They will come and

just take my artworks, which is like **“shopping art”**. Unlike this time, they fully invited me.

Ask : What type of art do you think your work is?

Ans : I think its mixed media and art objects, as my works are usually created by using daily used material to reflect the daily life of human beings. In creating this, taking the daily used material and creating something out of the ordinary with no familiarity, and when the object is unfamiliar, then the imagination also occurs.

Ask : Where did you get all the ideas? What does your work represent?

Ans : Originally, the idea came when I noticed that a teakettle has some kind of animal’s shape but couldn’t specify which animal. Then I tried to modify it by mixing 2 objects together adding the legs. As a result, teakettle is no longer a container and also not an animal too. It’s somewhere in between and this is what I was trying to reflect from our Thai society nowadays, which we do not know if it’s like London or like America. It’s all mixed up.

Ask : What kinds of materials did you use?

Ans : I used teakettle as the mechanism and battery to move about. Actually, a viewer can take it anywhere to play. If each visitor plays with only one kettle, they will be able to control it and play with it.

Ask : Besides this piece of work, are there any other kinds of work that you have done before?

Ans : Yes, there are. As I have mentioned before I use daily used materials such as a fruit mixing machine and iron. For example the fruit mixing machine, I just put in models of cars, houses or people, then put some water. Finally, set the timer to let it spin. From this, the viewer’s imagination might be of a typhoon. On the other hand, I turned over the iron and put some sand, together with models of pyramids. The viewer’s imagination might be of a desert.

Ask : Were there any differences between the exhibition held in Japan and Thailand?

Ans : Yes, there were. With the exhibition held in Thailand, we have missed the other three neighboring countries artworks. However, it is a good chance to demonstrate Thai artists’ artworks here to let Thais see.

Ask : How was the feedback in Japan?

Ans : There was a great feedback in Japan. The viewers were having so much fun and were fascinated with it.

Have we met, Bangkok

วิชญ์ พิมพ์กาญจนพงศ์

ถาม : คุณคิดอย่างไรกับงานนิทรรศการศิลปะคะ?

ตอบ : ผมว่าเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้มีคนมาดูนะครับ

ถาม : อะไรทำให้คุณตัดสินใจที่จะเป็นศิลปินคะ?

ตอบ : จริงๆ แล้วผมไม่ได้ตั้งใจที่จะมาเป็นศิลปิน คือผมก็ทำงานแบบนี้ไปเรื่อยๆ แล้วผมก็ทำงานออกแบบด้วย แต่บางทีเวลาทำงานออกแบบมันมักจะมีข้อจำกัดเยอะ ซึ่งงานแบบนี้ เป็นสิ่งที่ตัวเองอยากทำล้วนๆ เลยครับ

ถาม : ใครเป็นแรงบันดาลใจในการทำงานศิลปะคะ?

ตอบ : ผมได้แรงบันดาลใจจากคนรอบๆ ตัวครับ

ถาม : คุณสนใจงานศิลปะประเภทไหน และเพราะอะไรคะ?

ตอบ : โดยส่วนตัวแล้วผมสนใจงาน Abstract คืองานที่ดูแล้วไม่รู้เรื่องนั่นหมายความว่ามีความสวยงามในตัวของมันเอง แล้วมันไม่ได้พูดถึงเรื่องอื่นๆ นอกจากตัวมันเอง แต่ตัวผมเองไม่ได้ทำงานประเภทนั้น ผมรู้สึกว่าทุกคนเล่าไปหมดแล้ว มีเรื่องเล่าที่เหมือนๆ กัน แต่งาน Abstract เหมือนกับว่ามันเป็นโลกใหม่ที่มันเล่าถึงตัวมันเอง

ถาม : คุณเคยร่วมงานนิทรรศการศิลปะแบบนี้ไหมคะ? แล้วงานนี้แตกต่างจากงานอื่นๆ ที่ผ่านมามาอย่างไรคะ?

ตอบ : เคยครับ มีที่สิงคโปร์กับบาเซิลน่า เมื่อไหร่ที่สถานที่ เวลา และอุปกรณ์ที่ใช้มันต่าง งานก็จะต่างกันครับ แต่ครั้งนี้ถือว่าเป็นงานที่พร้อมมากๆ ในการทำ media art ในประเทศไทย

ถาม : คุณคิดว่าศิลปะของคุณเป็นแบบไหนคะ?

ตอบ : ผมคิดว่าส่วนใหญ่น่าจะ Popular art อันนี้แล้วแต่งานที่ทำด้วยครับ

ถาม : ผลงานชิ้นนี้สื่อถึงอะไรบ้างคะ?

ตอบ : ผมแค่อยากจะลองนำ space 2 อันมาเปรียบเทียบกัน คือ space เวลาที่เราอยากไปเที่ยวที่ไหนกับ space เวลาที่เรานึกถึงสวรรค์ หรือการที่เราจะได้ไปที่อื่นหลังจากที่เราเสียชีวิต มันเหมือนกับการที่จะเอา 2 ที่นี้มารวมกันดู แล้วให้คนดูลองตอบสนองกับมัน

ถาม : ได้อะไรมาจากรายการนี้คะ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว ผมทำงานสถาปนิก บางทีมันต้องมีการทำ presentation และโมเดลรอบๆ ตัว ก็เลยรู้สึกว่ามันจะเอามาลองเล่นดู

ถาม : ใช้วัสดุอะไรบ้างในการสร้างผลงานชิ้นนี้คะ?

ตอบ : ผมใช้ กระจก กล้องวิดีโออันเล็กๆ มาติดข้างใน และใช้เฉพาะส่วนของตุ๊กตาพลาสติก

ถาม : งานใหม่คือชิ้นไหนคะ?

ตอบ : คือ Projector ตัวใหญ่ซึ่งเป็นงานใหม่เพิ่งทำเสร็จ แต่อีก 3 ตัว ในทีวี (ที่เป็นแบบเดียวกัน) เป็นของเมื่อสองปีที่แล้ว อันใหม่ก็พยายามที่จะสื่อช่องว่างตรงกลาง ระหว่างภาพนิ่งกับภาพเคลื่อนไหว

ถาม : ชิ้นไหนคือผลงานที่คุณชอบมากที่สุด เพราะอะไรคะ?

ตอบ : ผมชอบทั้ง 3 ชิ้นที่ทำเมื่อ 2 ปีที่แล้ว แต่ภาพใหญ่เป็นเหมือนกับการเริ่มต้นว่า ต่อไปจะพัฒนายังไง แล้วพอไปแสดงงานที่ญี่ปุ่นก็มี feedback กับคำถามและแรงบันดาลใจ มาจากลูกสาวของเพื่อนคนญี่ปุ่น ก็เลยลองทำดูว่ามันจะพัฒนาอย่างไรต่อไป

ถาม : นอกจากผลงานแบบนี้แล้ว ยังมีผลงานแบบอื่นอีกไหมคะ?

ตอบ : มีครับ ผมทำพวก printing กับ maps ด้วยครับ

ถาม : นิทรรศการศิลปะที่เพิ่งจัดขึ้นที่ญี่ปุ่น เป็นอย่างไรบ้าง แตกต่างกับบ้านเราอย่างไรคะ?

ตอบ : งานแสดงที่ญี่ปุ่นดีครับ ที่นั่นกว้างใหญ่กว่านี้เยอะ แล้วคนก็เยอะกว่านี้ แต่จริงๆ แล้ว ที่นี้ก็จัดได้น่ารักดีครับ มันเล็กๆ ดี

ถาม : ผลตอบรับเป็นอย่างไรบ้างคะ?

ตอบ : feedback ดีมากครับ มีคนพูดถึงและก็ review งานกันเยอะ

Interview Dialogue with Wit Pimkanchanapong

Ask : What do you think about the art exhibition?

Ans : I think it's a good opportunity for people to see the artworks.

Ask : What made you decide to be an artist?

Ans : Actually I didn't plan to be an artist but just kept doing it. However, sometimes working as a designer has lots of limitations. Therefore, doing this kind of artwork is what I love to do.

Ask : Who has an influence on your work?

Ans : I get the inspiration from people around me.

Ask : What kind of arts do you prefer? Why?

Ans : Personally I like **"Abstract"** works. It's the artwork that when you see it, you don't understand it. In other words, it means that it has the beauty in itself and doesn't try to convey any message except its beauty. Unlike some artworks that tell the same story which has already been told before, I don't do this kind of artwork.

Ask : Have you ever joined such exhibition before? What was the difference between them?

Ans : Yes, I have. I have exhibited in Singapore and in Barcelona. Wherever the location, the time and the materials that are used are different, the exhibition will be different. Nevertheless, this exhibition was considered to be fully prepared for displaying Media artwork in Thailand.

Ask : What type of art do you think your work is?

Ans : I think most of it is popular art but it could vary.

Ask : What does your work represent?

Ans : I was trying to compare between two time spaces, that is a place we want to visit in this reality here on earth and the time when we imagine where we will be going after we die such as heaven or any other places. This is to combine these two time spaces and let the viewer respond to it.

Ask : Where did you get all the ideas?

Ans : Actually I also work as an architect, so there usually will be presentation and models around me. Thus, I feel that I should try this kind of artwork.

Ask : What kind of materials do you use?

Ans : For the **"Video"**, there are bells, a small camera for attaching inside the bell, and legs of plastic dolls.

Ask : Which is the new artwork?

Ans : The **"Still Animation"** in the projector is the new one that I have just finished, but the other three were shown on television were about 2 years ago. For the new one, I was trying to convey the gap between still animation and moving animation.

Ask : Which is your favorite piece? Why?

Ans : I like the three **"Still Animation"** but for the new **"Still Animation"** I'm trying to show what this **"still Animation"** will develop into.

However, I had a lot of feedback and questions when I exhibited in Japan, as well as my friend's daughter who was an influence in doing this new **"Still Animation"**. Therefore, I tried to make a new one and will see how I can develop it.

Ask : Beside this piece of work, are there any other kinds of work that you have done before? (Painting, drawing, etc.)

Ans : Yes, there are. I do printing and also maps.

Ask : How was the exhibition that was held in Japan? What did you think? What makes it different in Thailand from the one in Japan?

Ans : It was a great exhibition, but in Japan the exhibition was much larger and had more viewers. However, in Thailand it is just a small exhibition but cute.

Ask : What has been the feedback?

Ans : The feedback was good and many people talked about it, as well as lots of reviews.

JAPAN LETTER

นิทรรศการศิลปะ 'Have We Met, Bangkok?'

โดย วิษณุ พิมภักญจนพงศ์ และ พรทวีศักดิ์ ริมสกุล
Contemporary Art Exhibition
by Wit Pimkanchanapong & Porntaweesak Rimsakul

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ จัดนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยของสองศิลปินชาวไทยใน 'Have We Met, Bangkok?' โดย วิษณุ พิมภักญจนพงศ์ และ พรทวีศักดิ์ ริมสกุล เป็นการแสดงผลงานของทั้งสองซึ่งเคยแสดงในนิทรรศการ 'Have We Met?' ที่ญี่ปุ่น

นิทรรศการ "Have We Met?" จัดขึ้นในโตเกียวเมื่อเดือนธันวาคมปีที่แล้วถึงเดือนมกราคมปีนี้ โดยมีภัณฑารักษ์และศิลปินหนุ่มสาวจาก อินเดีย อินโดนีเซีย ไทย และญี่ปุ่นเข้าร่วม โดยมีจุดประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนและเสริมสร้างเครือข่ายของภัณฑารักษ์ และศิลปินรุ่นใหม่ในกลุ่มประเทศเอเชีย นิทรรศการเดียวกันนี้ที่กรุงเทพฯ จัดแสดงผลงานของสองศิลปินชาวไทยที่ไปร่วมแสดงงานที่ญี่ปุ่นและเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เห็นศิลปะร่วมสมัยที่สร้างสรรค์โดยศิลปินรุ่นใหม่ของไทย

วิษณุ เป็นศิลปินไทยที่ขึ้นชื่อว่าเป็น Media Artist ผลงานที่นำมาแสดงในครั้งนี้คือ Still Animation ซึ่งเป็นภาพครอบครัวของเขา ซึ่งเป็นทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวในเวลาเดียวกัน

พรทวีศักดิ์ นับเป็นศิลปินร่วมสมัยอย่างแท้จริง เพราะอายุน้อยและลักษณะผลงานที่สะท้อนให้เห็นความสับสนของยุคสมัยของพวกเรา งานที่นำมาแสดงในครั้งนี้คือ Dinosaurs กองทัพก้าน้ำมีขาและหางเหมือนม้า

ปราบดา หยุ่น เป็นนักเขียน นักออกแบบ และศิลปินที่มีชื่อเสียง เขาได้รับรางวัลซีไรต์ประเภทเรื่องสั้น และล่าสุดมีผลงานเขียนบทภาพยนตร์เรื่อง "เรื่องรักน้อยนิดมหาศาสตร์"

'Have We Met, Bangkok?' จัดแสดงที่ เจแปนฟาวน์เดชั่น อาร์ท สเปซ ตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน-18 มิถุนายน 2548 โดยเปิดให้เข้าชมฟรี

The Japan Foundation, Bangkok organized a unique art exhibition of two young promising Thai artists, 'Have We Met, Bangkok?' by Wit Pimkanchanapong & Porntaweesak Rimsakul, who had their exhibited works moved from the "Have We Met?" in Tokyo.

"Have We Met?" Exhibition was held from December 11 last year to January 30 this year in Tokyo with the participation of young curators and artists of India, Indonesia, Thailand and Japan in order to promote interchange and network of curators and artists of the young generation in Asian countries. This exhibition in Bangkok presents works by two Thai artists from the Tokyo exhibition and provide audiences the opportunity to get a glimpse of Thai contemporary art by young people.

Mr. Wit Pimkanchanapong is one of the few Thais who can be appropriately labeled a "media artist". His exhibited work this time is *Still Animations* which consists of personal photographs-- still but moving at the same time--of his family members.

Mr. Porntaweesak Rimsakul is a true contemporary artist in the sense that he is young and his work is generally the result of his reactions towards the confusing conditions of our times. His exhibited work this time is *The Dinosaurs*, an army of teakettles with pony legs and tails.

Mr. Prabda Yoon is an acclaimed writer, designer and painter. He won SEAWRITE Awards and had received credit as a scriptwriter for the film 'Last Life in the Universe'.

'Have We Met, Bangkok?' takes place at The Japan Foundation Art Space from 21 April - 18 June 2005.

Admission is Free. JAPAN LETTER

เทศกาลวัฒนธรรม ล้านนา-ญี่ปุ่น จังหวัดเชียงใหม่ Lanna-Japan Cultural Festival in Chiang Mai

11-13 February 2005 Payap University, Chiang Mai

สถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่นจังหวัดเชียงใหม่ ร่วมกับ มหาวิทยาลัยพายัพ และเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ จัดกิจกรรม **“เทศกาลวัฒนธรรม ล้านนา-ญี่ปุ่น จังหวัดเชียงใหม่”** ตั้งแต่วันที่ 11-13 กุมภาพันธ์ 2548 ณ ห้องประชุมสโมสรสวลี มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

ในเทศกาลนี้ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ได้ร่วมฉายภาพยนตร์ ญี่ปุ่น 4 เรื่อง และจัดคอนเสิร์ต ฟลูต เปียโน และโคะโตะ

ภาพยนตร์สี่เรื่องที่นำไปฉายคือ ยูนิโกะ, โนะโดยิมัง การประกวดร้องเพลงมือสมัครเล่น, จูเวลไนน์ และบันทึกฝนต้นหนาว ส่วนคอนเสิร์ตนั้นแสดงโดยนักดนตรีฝีมือเยี่ยมชาวญี่ปุ่น คือ มัตซึชิมะ ฮิโรชิ เล่นฟลูต ซาโต โยชิมิ เล่นเปียโน และทสึโบอิ โนริโกะ เล่นโคะโตะ ทั้งสามบรรเลงทั้งเพลงญี่ปุ่นโบราณและเพลงร่วมสมัย ซึ่งจับใจผู้ฟังไว้ตลอดสองชั่วโมง และพิสูจน์ว่าเครื่องดนตรีแบบตะวันตกเช่นฟลูตและเปียโน สามารถบรรเลงเข้ากันได้เป็นอย่างดีกับเครื่องดนตรีญี่ปุ่นโบราณเช่นโคะโตะ

นอกเหนือจากการฉายภาพยนตร์ญี่ปุ่นและคอนเสิร์ตแล้ว สถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่นยังจัดการแสดงแบบญี่ปุ่นและล้านนาไทยไว้อีกมากมาย เช่น การพับกระดาษแบบญี่ปุ่น สาธิตการชงชาแบบญี่ปุ่น การแสดงแบบญี่ปุ่นสำหรับเด็กของคณะคาสะโนะโกะ การแสดงดนตรีและระบำแบบล้านนา และอื่นๆ

ผู้ชมกว่า 3,000 คนเข้าร่วมและสนุกสนานไปกับเทศกาลทั้งสามวัน ทั้งชาวไทยท้องถิ่นและชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือของไทยต่างมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนระหว่างสองวัฒนธรรม เทศกาลนี้สามารถเรียกได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ประสบความสำเร็จในแง่ของการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยและญี่ปุ่น

Consulate General of Japan in Chiang Mai, Payap University and Japan Foundation, Bangkok organized **‘Lanna-Japan Cultural Festival in Chiang Mai’** from 11-13 February 2005 at Somsawalee Hall, Payap University, Chiang Mai.

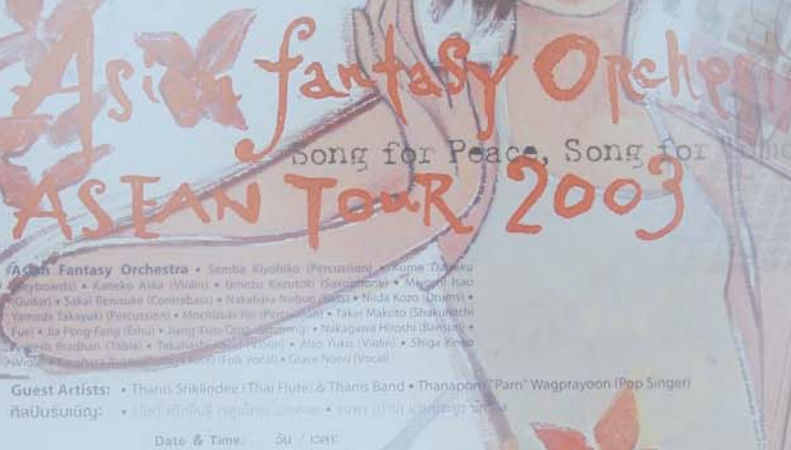
During this festival, Japan Foundation Bangkok showed Japanese films and presented a Flute, Piano and Koto Concert.

The four films screened were Unico, Sing Your Heart Out, Juvenile and Diary of Early Winter Shower. A special concert was performed by talented Japanese musicians, Matsushima Hiroshi on flute, Sato Yoshimi on piano and Tsuboi Noriko on Koto. The trio played many Japanese songs, both traditional and contemporary, which captured the audiences with beautiful sound for the whole two hours. They proved that western instruments like flute and piano could play harmoniously with Japanese traditional instrument such as Koto.

Apart from film showing and concert, Consulate General of Japan also organized other Japanese and Lanna Thai related activities such as Origami demonstration, Japanese Tea Ceremony demonstration and Japanese performance for children ‘Kaze no Ko’, Lanna Thai traditional music and dance, etc.

The audience made up of more than 3,000 people, both Thai local and Japanese who are based in the North, participated in the 3 day festival. All were happy and enjoyed their interchange with another culture. It can be called a very successful activity in terms of cultural exchange between Thailand and Japan. **JAPAN LETTER**

นิทรรศการโปสเตอร์กิจกรรมของเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ Japan Foundation, Bangkok's Poster Exhibition

ในวาระครบรอบ 30 ปี ของ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ เสนอ
“นิทรรศการโปสเตอร์กิจกรรมของเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ”
โดยจัดแสดงโปสเตอร์กิจกรรมหลากหลายรูปแบบตั้งแต่ การแสดง
ทั้งแบบร่วมสมัยและเชิงวัฒนธรรม อาทิ การแสดงดนตรี และ
การเต้นรำ เทคโนโลยีภาพยนตร์ การเสวนาและอบรมเชิงปฏิบัติการ
ที่เคยจัดมาในอดีต

ในครั้งนี้ มีการแสดงโปสเตอร์กว่า 70 ภาพ ควบคู่ไปกับใบปลิวหรือ
สูจิบัตรของแต่ละงาน และวีดิทัศน์บันทึกการแสดงเหล่านั้นด้วย
นิทรรศการดังกล่าวจัดแสดงที่ เจแปนฟาว์นเดชั่น อาร์ต สเปซ ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม จนถึงวันที่ 25 มีนาคม 2548 ที่ผ่านมา

On occasion of its 30th Year Anniversary, the Japan
Foundation, Bangkok presented “Japan Foundation’s 30 Years
Activity Posters” an exhibition of many kinds of activity
posters ranging from stage performances–contemporary and
traditional art, dance and music, film presentations, symposium and workshops.

Around 70 posters of the Japan Foundation along with their
leaflets and recorded videos were displayed. The exhibition
was held at the Japan Foundation Art Space from 25 January
to 25 March 2005. JAPAN LETTER

การบรรยายพิเศษเรื่องวรรณกรรมญี่ปุ่นสมัยใหม่: มุมมองจากนักเขียนญี่ปุ่น Japanese Writer's Lecture on Modern Japanese Literature

โดยคุณโอคุอิซุมิ ฮิการุ by Mr. Hikaru OKUIZUMI

เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ ร่วมกับสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย ได้จัดให้มีการบรรยายพิเศษขึ้นในวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2548 ซึ่งเป็นช่วงเดียวกับสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ 33 และสัปดาห์หนังสือนานาชาติ ครั้งที่ 3 ณ ห้องประชุม 2 ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ โดยวัตถุประสงค์ของการจัดงานในครั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้กับผู้เข้าร่วมฟังการบรรยายได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของวรรณกรรมสมัยใหม่ในประเทศญี่ปุ่นจากนักเขียนที่มีชื่อเสียงและเคยได้รับรางวัลอะคุตะกาวา คือ คุณโอคุอิซุมิ ฮิการุ ซึ่งมีผู้ให้ความสนใจเข้าฟังอย่างคับคั่ง และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มในอนาคตและความยากลำบากในการส่งเสริมงานวรรณกรรมดั้งเดิมและงานวรรณกรรมร่วมสมัยทั้งของไทยและญี่ปุ่น เป็นต้น พร้อมกันนี้คุณโอคุอิซุมิยังได้อ่านบทประพันธ์บางส่วนของตัวเอง พร้อมกับมีการแสดงเดี่ยวฟลูท ร่วมกับ นักกีตาร์รับเชิญ ในแนวดนตรีแจ๊สที่เขาชื่นชอบ ซึ่งก่อให้เกิดความประทับใจแก่ผู้เข้าร่วมฟังการบรรยายเป็นอย่างยิ่ง

The Japan Foundation, Bangkok in collaboration with the Publishers and Booksellers Association of Thailand (PUBAT) organized a special forum during the Bangkok International Book Fair on 27th March 2005 (Sun.) at Meeting Room II of Queen Sirikit Convention Centre. The purpose of this forum was to introduce and give first hand information about current modern Japanese literature by the well known and awardwinning of Akutagawa Prize, Mr. Okuizumi Hikaru. There were a hundred interested people attending the lecture, and exchanging ideas and opinions about the future trend and difficulties of how Thai and Japanese classical and contemporary literature have been promoted. Mr. Okuizumi also performed his novel recital together with his talented flute playing that had a great impression on the participants.

JAPAN LETTER

ซูโม่ SUMO

หลายๆ คนคงจะคุ้นหูกันดีกับคำว่า มวยปล้ำญี่ปุ่น หรือ “ซูโม่” ที่เป็นกีฬาประจำชาติญี่ปุ่น ตั้งแต่สมัยโบราณ ซูโม่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานย้อนหลังไปถึง 1,900 กว่าปี นักมวยปล้ำซูโม่มีฐานะอยู่ในสังคมระดับสูง คำว่า “ซูโม่” หมายถึง วิถีของนักมวยปล้ำ ที่มีคติประจำใจสั้นๆ ว่า “สอนและรับคำสอน” ความหมายของทั้งสองสิ่งนี้บอกให้ทราบได้ พอควรว่า ชีวิตการเป็นนักซูโม่ไม่ได้เพิ่มความเหน็ดเหนื่อยและเหนื่อยยาก จากการฝึกหัดที่เข้มงวด วิธีการสอนที่รุนแรงของผู้ฝึก และต้องฝึกให้มากขึ้น และหนักขึ้นอีก トラบโดที่ยังต้องขึ้นสังเวียนก็ยังคงสอนและรับคำสอนอยู่ตลอดเวลา

การแข่งขันในญี่ปุ่นมีแข่งกันปีละ 6 ครั้ง “Grand Sumo Tournaments” (บะเซียว) ครั้งละ 15 วัน 3 ครั้งที่โตเกียว และที่โอซาก้า นาโงย่า และ ฟุคุโอกะ อย่างละครั้ง วันที่มีพวกโยโกสุเนะ (Grand Champion) และโอเซกิ (Champion) ลงจับคู่ทำการแข่งขัน จะมีผู้เข้าชมประมาณ 13,000 คน แน่นจนไม่มีที่ยืน ซึ่งผู้เข้าชมต้องทำการจองที่นั่ง เพื่อเข้าชมการแข่งขันในฤดูนั้นล่วงหน้าเป็นเวลานานๆ

กฎระเบียบในการแข่งขันซูโม่ไม่ยากเลย นักซูโม่ 2 คน ปะทะกันบนเวทีที่ทำด้วยดินปนทราย รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ที่มีมุมทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกทำเป็นบันไดขึ้น-ลง สำหรับนักซูโม่ กลางเวทีซึ่งเป็นบริเวณแข่งขันล้อมด้วยวงกลมมัดฟางข้าวท่อนกลมๆ ซึ่งถูกฝังลงไปในลานดิน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 12 ฟุต หรือ “โดเฮียว” นักซูโม่ที่ลงแข่งจะสวมใส่ผ้าเตี่ยว (มาวาจิ) และพยายามทำให้คู่แข่งออกนอกวง หรือทำส่วนไหนของร่างกายที่ไม่ใช่เท้าให้แตะพื้นก่อน มีกรรมการคอยตัดสิน สิ่งที่ต้องห้ามในการแข่งขัน คือ ดึงผม คัดลูกนัยน์ตา หรือชก แต่ในขณะเดียวกัน การผลัก การเกี่ยวให้ล้ม การตบ และการทุ้ม เป็นสิ่งที่เราเห็นกันทั่วๆ ไป ในการแข่งขันซูโม่ซึ่งก็เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่นำเอาวิธีการทุ้มจากซูโม่ไปประยุกต์ใช้ ท่านผู้อ่านทราบไหมคะว่า จริงๆ แล้วที่เมืองไทยก็มีสมาคมซูโม่อยู่เช่นกัน สมาคมก่อตั้งมาเป็นเวลานานนับ 10 ปีแล้ว โดย คุณ ซูมิโอะ คุระชะวะ นายกสมาคมซูโม่แห่งประเทศไทย ที่เคยเป็นนักซูโม่อยู่ที่ญี่ปุ่น เขามีความชำนาญเกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้เป็นอย่างดี วันนี้กองบรรณาธิการจึงถือโอกาสไปเยี่ยมชม สมาคมซูโม่ที่ตั้งอยู่บนถนนสุขุมวิท 71 ณ “71 Sport club” และเก็บเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ มาฝากท่านผู้สนใจหรืออาจเกิดความรู้สึกกีฬาซูโม่หลังจากที่ได้อ่านคอลัมน์นี้

บทสัมภาษณ์

ถาม : เพราะอะไรถึงเลือกที่จะเป็นซูโม่คะ?

ตอบ : ที่จริงแล้วผมชอบกีฬาประเภทต่อสู้อยู่แล้ว พอได้มาเล่นซูโม่แล้วชอบครับ ก็เลยซ้อมมาเรื่อยๆ พอซ้อมมาเรื่อยๆ ก็รักครับ

ถาม : ทำไมไม่เลือกที่จะเล่นกีฬาชนิดอื่นคะ?

ตอบ : ผมชอบกีฬาที่มันปะทะกันครับ อย่างยูโด มวยสากล ก็เล่นมาหมดแล้ว แต่พอมาเจอซูโม่ เรายังอยู่ในวัยที่ยังเล่นได้ อยู่ ก็เลยเล่นมาเรื่อยๆ ครับ

ถาม : เล่นมาก็ปีแล้วคะ?

ตอบ : เล่นมาประมาณ 3 ปี แล้วครับ

ถาม : เคยเข้าร่วมแข่งขันซูโม่ไหมคะ ที่ไหนบ้าง?

ตอบ : ที่ได้ร่วมแข่งขันปีที่แล้วมี 2 ครั้ง ครับ ชิงแชมป์เอเชีย กับชิงแชมป์ World Championship ที่เยอรมัน ตอนแข่งขันชิงแชมป์เอเชียที่ญี่ปุ่น ได้เหรียญทองแดงประเภททีมมาครับ

ถาม : ต้องมีการควบคุมอาหารการกินไหมคะ? อย่างไรคะ?

ตอบ : เราจะควบคุมตามรุ่นครับ ถ้า Light Weight คือ 85 กิโลกรัม Middle weight 115 กิโลกรัม และ Heavy weight 140 กิโลกรัม ถ้าใครน้ำหนักเกินก็ต้องลดลงมา แต่น้ำหนักพวกนี้มันไม่จำเป็นเท่าไร เราแค่ต้องควบคุมให้มันพอดีกับรุ่นที่แข่ง แต่ผมเล่น Open weight ก็เลยไม่จำกัดน้ำหนัก ไม่ต้องควบคุมเพิ่มได้เรื่อยๆ ครับ

ถาม : ในการเล่นซูโม่มีการแบ่งรุ่นไหมคะ? แบ่งกันอย่างไรคะ?

ตอบ : มีทั้งหมด 4 รุ่นครับ มี Light weight น้ำหนักไม่เกิน 85 กิโลกรัม middle weight น้ำหนักไม่เกิน 115 กิโลกรัม heavy weight น้ำหนักไม่เกิน 140 กิโลกรัม และ open weight ไม่จำกัดน้ำหนักครับ

ถาม : กติกาในการเล่นซูโม่มีอะไรบ้างคะ?

ตอบ : กติกาง่ายๆ เลยครับ มีอยู่ 2 อย่าง ออกนอกวงแพ้ ตั้งแต่เข้าขึ้นมาถึงไปแตะพื้นก็แพ้ครับ

ถาม : ซ้อมบ่อยไหมคะ?

ตอบ : เราจะซ้อมอาทิตย์ละครั้งครับ ตั้งแต่ 5 โมงเย็นถึงสองสามทุ่ม

ถาม : ปีหนึ่งมีการแข่งขันกันกี่รอบคะ?

ตอบ : ของประชาชนทั่วไปมี 2 รอบครับ มีชิงแชมป์เอเชีย กับชิงแชมป์ World Championship แต่ปีนี้ ชิงแชมป์เอเชียงดไป ก็เหลือแต่ชิงแชมป์ World Championship ที่ Osaka ซึ่งจะจัดขึ้นตอนเดือนตุลาคมนี้ครับ

ถาม : ส่วนใหญ่จะจัดแข่งขันกันเมื่อไหร่คะ? ช่วงเวลาเหมือนเดิมไหมคะ?

ตอบ : ช่วงเวลาที่จัดจะไม่เหมือนเดิมครับ แต่ใกล้เคียงกันจริงๆ แล้วชิงแชมป์เอเชียปีนี้อยู่ในช่วงเดือนกรกฎาคม แต่เนื่องจากงดไปก็เลยไม่มี ส่วน World Championship อยู่ในช่วงเดือนตุลาคมกับพฤศจิกายนครับ

ถาม : ในการที่จะลงแข่ง ต้องเตรียมตัว/ฝึกฝนนานแค่ไหนคะ?

ตอบ : จากปกติที่เราซ้อมกันอาทิตย์ละครั้ง ก็จะเพิ่มเป็นอาทิตย์ละ 2 ครั้ง ซ้อมตั้งแต่วันเสาร์ 5 โมงเย็น จนถึง 2-3 ทุ่ม แล้วค้างคืนที่สมาคมครับ พอตื่นเช้ามาก็ซ้อมต่อ ใช้เวลาเก็บตัวทั้งหมดประมาณ 3 เดือนครับ

ถาม : มีซูโม่ทั้งหมดกี่คนคะ?

ตอบ : ถ้าเป็นรุ่นใหญ่ที่เล่นเป็นตัวแทนทีมชาติมีทั้งหมด 8 คน ครับ ตัวสำรองอีก 2 คน ทั้งหมด 10 คน และมีเด็กๆ ที่เพิ่งมาหัด และที่กำลังจะขึ้นมาเล่นอีกเรื่อยๆ ประมาณ 10 คน รวมทั้งสมาคมก็ประมาณ 20 คน ครับ

ถาม : มี tournament ที่แข่งในญี่ปุ่นที่ไปจากเมืองไทยบ้างหรือเปล่าคะ?

ตอบ : มีทุกปีครับ คือเราจะไปญี่ปุ่นกันทุกปี เพราะประเทศที่จัดชิงแชมป์เอเชียเป็นประจำคือประเทศญี่ปุ่น แต่ปีนึ่งดไป แต่เป็น World Championship แทน จัดขึ้นที่โอซาก้า อย่างปีที่แล้ว ชิงแชมป์เอเชีย เยอรมันขอเป็นเจ้าภาพ เราก็ไปแข่งที่นั่น

Most of us might be familiar with Japanese wrestling or “Sumo”, which is a traditional sport of Japan since ancient times, dating back to 1,900 years ago with a long history, Sumo wrestlers were considered to be in a high rank of the society. The word “Sumo” means “The path of wrestler” with a short motto “to teach and to receive the lessons”. The meaning of these two things are his difficult disciplined practice, the strict classes from the coach and the necessity to practice even harder as he has “to teach and to receive the lessons”.

There are six “Grand Sumo Tournaments” (basho) held in a year, each tournament lasts for 15 days. Three are held in Tokyo, and one each is held in Osaka, Nagoya and Fukuoka. Whenever there is a match between Yokosuna (Grand Champion) and Oseki (Champion), the hall will be crowded with an audience of more than 13,000 people. In order to see sumo match, the audience will have to buy the ticket(s) well in advance before the season starts.

To enjoy the match, there are only a few things to know. Two Sumo fight on a square stage, which is made up of soil and sand with stairs at the end of the westside and eastside. In the middle is the ring with 4.55 meters across encircled with a bund of straw that is buried into the ground or “Dohyo”. The wrestler will have to wear “Mawashi” (belt) and the objective is to force his opponent out of the ring or to make any part of his body, except the soles of the feet touch the playing ground. There are several judges watching the fight to call the winner. However, there are a few things that the wrestler cannot do such as pulling hair, gouging eyes, or striking with a closed fist. Pushing, tripping, slapping and body throwing are commonly seen in Sumo. Judo is also another sport deriving throwing techniques from ancient Sumo Wrestling.

Do you know the fact that there is also a Sumo Association in Thailand? Sumio Kurasawa, the coach of Thailand Sumo National Team, established it more than 10 years ago. Kurasawa used to be a Sumo when he was in Japan, so he is very skillful with this kind of sport. Thus, today our editorial staff had the opportunity to visit this Sumo Association set up on Sukhumvit Road 71 at “71 Sport Club” and got some tidbits of Sumo for those who are interested or might be interested in Sumo after reading this column.

Interview dialogue Khun Taweesak

Ask : What made you be a Sumo?

Ans : Actually I like matching sports, and once I tried Sumo, I liked it.
So I practice it and now I love Sumo match.

Ask : Why don't you choose to play other sports?

Ans : I like matching sports such as Judo, international style boxing or other kinds that I had practiced. However, when I first played Sumo, I thought I could play it for a long time and so I have played it since then.

Ask : How long have you been practicing this kind of sport?

Ans : I've been practicing it for about 3 years now.

Ask : Have you ever joined Sumo competition? Where?

Ans : Yes, I have. Last year I joined 2 competitions, Asian Championship and World Championship, held in Germany. I've won a copper medal for Asian Championship-held in Japan last year.

Ask : Do you have to control food consumption? How?

Ans : We control food consumption according to classes: Light Weight, Middle Weight, and Heavy Weight. If anyone is overweight, he/she has to diet, but all the weight is not really vital we just have to fit in with the class that we are competing with. However, I'm in a class of an Open weight so I don't have to control my weight and can keep putting on weight.

Ask : Is there a division of classes in Sumo? How do they divide them?

Ans : There are four classes altogether. For Light Weight it is not over 85 kg., Middle Weight is not over 115 kg., Heavy Weight not over 140 kg., and Open Weight with no limitation.

Ask : What are the rules for the competition?

Ans : 2 simple rules: firstly, he who gets out of the ring will lose. Secondly, any parts of the body except the soles of the feet can touch the playing surface.

Ask : How often do you practice?

Ans : We practice once a week for 3-4 hours a day, starting from 5 in the evening.

Ask : How many competitions are there in a year?

Ans : For common people twice a year, the Asian Championship and World Championship, but this year the Asian Championship was called off. Therefore, there is only World Championship which will be held in Osaka this coming October.

Ask : When is the competition usually held? Is it at the same time?

Ans : The competitions are not held at the same time but more or less around the said period. Actually, this year the Asian Championship is supposed to be held in July but it has been called off. While, World Championship will be held either in October or November.

Ask : How long does a Sumo wrestler need to prepare for a competition?

Ans : Normally we will practice only once a week, but if there is going to be a competition we will practice twice a week. We will start practicing on Saturday from 5 in the evening till 8-9 at night and stay over at the Association. Then we will continue practicing again the next morning. We will prepare for about 3 months before going for a competition.

Ask : How many Sumo wrestlers are there altogether? What nationality are they?

Ans : There are 8 persons who represent the national team and 2 persons are alternative members and we also have about 10 kids who have just joined in. So, altogether about 20 people in the association.

Ask : Is there any tournament competition in Japan that Sumo wrestlers from Thailand join?

Ans : We go to Japan every year, as she is the host of the Asian Championship every year. However, we aren't going there for the Asian Championship this year, we will go for World Championship instead, which will be held in Osaka. For instance, the Asian Championship last year was held in Germany, we also went there.

JAPAN LETTER

เจเอฟ เธียเตอร์ JF Theatre

Station

Buddies

Sayonara Fraulein

Young Girls in Love

Muddy River

Sayonara Fraulein

The Sting of Death

Night Train to the Star

กุมภาพันธ์ (คะซึกิ โอโมริ)

4	กุมภาพันธ์	2548	วัยรุ่มร่ามรัก	98	นาที
18	กุมภาพันธ์	2548	ลาก่อนสาวน้อย	92	นาที
25	กุมภาพันธ์	2548	ทางรถไฟสายกาแลคซี	111	นาที

February (Kazuki OMORI)

4	February	2005	Young Girls in Love	98	mins
18	February	2005	Sayonara Fraulein	92	mins
25	February	2005	Night Train to the Star	111	mins

มีนาคม (ฟุรุฮาทะ และ โอสุริ)

4	มีนาคม	2548	ซานซลาชีวิต	132	นาที
11	มีนาคม	2548	เพื่อนคู่หู	114	นาที
18	มีนาคม	2548	แม่น้ำโคลน	105	นาที
25	มีนาคม	2548	หนามแห่งความตาย	115	นาที

March (FURUHATA and OGURI)

4	March	2005	Station	132	mins
11	March	2005	Buddies	114	mins
18	March	2005	Muddy River	105	mins
25	March	2005	The Sting of Death	115	mins

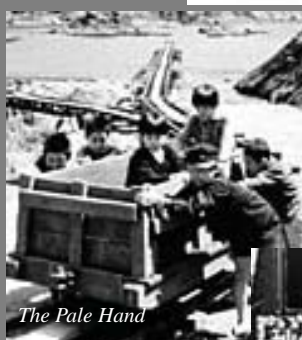
Far Away Sunset

Far Away Sunset

Home Village

The Pale Hand

Home Village

The Pale Hand

Sadako Story

Sadako Story

เมษายน (เซอิชิโร โคยามะ)

1	เมษายน	2548	มือที่ซีดขาว	100	นาที
8	เมษายน	2548	อัสตดคตที่ห่างไกล	119	นาที
22	เมษายน	2548	ซาตาโกะกับนกกระเรียนพันตัว	96	นาที
29	เมษายน	2548	บ้านเกิดเมืองนอน	106	นาที

April (Seichiro KOYAMA)

1	April	2005	The Pale Hand	100	mins
8	April	2005	Far Away Sunset	119	mins
22	April	2005	Sadako Story	96	mins
29	April	2005	Home Village	106	mins

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of The Japan Foundation, established by The Japanese government in 1972, to assist its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letters is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan letter can be also read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

Any suggestion and comments are welcome to: ท่านสามารถส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของท่านมาได้ที่:
The Editor of Japan Letter
The Japan Foundation, Bangkok
Serm Mit Tower 10F
159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.),
Bangkok 10110
Tel: 0-2260-8560-4
Fax: 0-2260-8565
E-mail: info@jfbkk.or.th

JAPAN FOUNDATION

Copyright 2002
The Japan Foundation, Bangkok
All right reserved. No reproduction or republication without written permission
เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ
เจ้าของลิขสิทธิ์ 2545
ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร